

Ellerin Dert Görmesin Hocam

– Sami Biber · 03 Ekim 2016

30.11.2011 TARİHİNDE KALEME ALDIĞIM TAMAMI GERÇEK BİR ANI.. (Öğrencilerin isimlerini değiştirerek yayınlıyorum)

Kafamı her zamanki gibi dosyaların içine daldırılmış harıl harıl öğrenci devam- devamsızlıklarını işliyordum ki telefon acı acı çaldı. Acı bir şey duyacağım zaman bu namussuz telefonun sesi değişiyor muydu ne?

-Alooo Akmeşe Yatılı İlköğretim Bölge Okulu mu?

- Evet hanımefendi buyurun.

- Müdür Bey ya da idarecilerden biriyle görüşebilir miyim?

- Ben Müdür Başyardımcısı Sami Biberogulları. Buyurun efendim .Sizi dinliyorum.

-Hocam ben Sivas Cezaevinden arıyorum. 5. Sınıf öğrencilerinizden Cemil'in annesiyim. Cemille görüşebilir miyim?

Sivas Cezaevi mi? Haydaaaa. Hayatımda ilk kez bir cezaevinden aranıyordum. Tabii ki bir öğrencimin annesinin ne işi vardı ceza evinde? O da işin merak tarafı.

Ceza evlerinde telefonla konuşma süresinin kısıtlı olduğunu bildiğimden kadıncağıza "az bekleyin ben hemen çağırıyorum" dedim ve tam odamın karşısındaki 5. Sınıfın kapısını çaldım. İçerideki öğretmen arkadaşına Cemil'i istediğimi söyledim ve onu alarak sınıftan çıktım. Güya Cemil'e sürpriz yapacaktım. O bakımdan sadece " Sana telefon var. Gel konuş " dedim ama annesinin aradığını söylemedim.

Bir kaç saniye sonra Cemil telefonu eline aldı ve almasıyla paat diye kapatması bir oldu.

-Ne oldu Cemil? Niçin kapattın? Niçin konuşmadın?

-Benim o kadınla konuşacak bir şeyim yok.

- Yani annenle?

-O benim annem değil.

-Niye ne yaptı ki?

-Boş ver öğretmenim. Ben sınıfıma gidebilir miyim?

-Peki sen bilirsin. Git bakalım.

Dedim ama içime bir sancı girdi. Nasıl olur da bir çocuk annesinden bu kadar nefret ederdi? Çünkü Cemil'in gözleri nefret nefret bakıyordu. Bunun sebebini mutlaka bulmalıydım.

Az sonra telefon tekrar çaldı.

-Hocam Allah rızası için bir şeyler yapın. Kaç yıl oldu konuşmuyor çocuklarım benimle. Ne Cemil ne Şaban...Ne olur bir şeyler yapın. İki dakika seslerini duyayım yeter.

- Şaban da mı konuşmuyor sizinle?

-Evet Hocam. Şabanı da sanırım Cemil konuşturtmuyor.

Şaban Cemil'in küçüğü. O birinci sınıfta.

-Hanımefendi siz hiç merak etmeyin. Suçunuz ne olursa olsun neticede siz bir annesiniz ve çocuklarınızın hiç olmazsa sesini duymak en tabii hakkınız. Ben sizi evlatlarınıza mutlaka kavuşturacağım. Size söz veriyorum. Yalnız bana iki gün müsaade edin. İki gün sonra tam bu saatte arayın. Oğullarınız mutlaka konuşacak sizinle.

-Allah Razi olsun hocam. Allah sizi evlatlarınıza bağışlasın. Hocam inanın bana hiç bir suçum yok benim.

" Hadi len ordan..Hiç bir suçu yokmuş. Kim bilir ne halt yedin ki içeri attılar seni " diyorum. Tabii ki içimden.

Teneffüste Cemillerin köylüsü olan okulumuz katibini buldum.

-Yahu İbrahim. Şu sizin köylü Cemil var ya hani 5. Sınıfta olan. Onun annesi niçin hapiste? Kadıncağız bu gün telefon etti ama Cemil konuşmadı onunla.

- Hocam Cemil'in annesi , Cemil'in babasını öldürdü.

-Aman Allah'ım neler duyuyorum. Bir de"Benim suçum yok." diyor namussuz karı.

-Yok Hocam...Kadının gerçekten de suçu yok. Bir nevi nefsi müdafaa ama anlatamadı derdini. Öyle avukat tutacak parası filan da olmayınca cahil kadın kendini fazla savunamadı. Ağır tahrik altında cinayetten sekiz sene verdiler ve Sivas Ceza evine yolladılar.

-Hay Allah...Eeee niçin öldürmüş peki adamı?

- Hocam, adam ayyaş ve işsiz güçsüzün tekiydi. Kadıncağızı her gün dövüyordu. Öldüğü gün de kadıncağız dışarıda sac üzerinde ekmek pişiriyor. Bir yandan yufka açıp bir yandan ekmek pişirirken yani eli ayağı un ve hamura bulanmış vaziyetteyken bu adı herif gelip kadınla cinsel ilişkiye girmek istiyor. Kadın bakıyor ki adam yine sarhoş. Zaten midesi bulanıyor onun bu hallerinden. " Ekmek bitsin bari " diyor ya adam dinlemiyor. Kadını o vaziyette eve sokmaya çalışıyor. Kadın direnince de başlıyor dövmeye. O kadar dövüyor ki sonunda kadıncağız dayanamıyor ve sacın altına attığı odunlardan birini kaptığı gibi adamın kafasına indiriyor. Sadece bir kez vuruyor. Ama adamın canı burnundaymış ki hemen orada geberip gidiyor. İşte olay bu.

-Vay canına be. İşe bak sen. İyi de Kadın haklı...Bu durumda Cemil neden konuşmuyor annesiyle?

-Hocam Cemil'in ninesi dolduruyor hep. Dedesi bile "benim oğlum ölmeyi hakketti" derken ninesi çocukları fena doldurdu annelerine karşı. Hatta o sıralarda çok küçük olan Şaban, annesini öldü biliyor.

Mesele anlaşılıymıştı lakin ben Cemil'i annesiyle konuşmaya nasıl ikna edecektim. Kadına bir söz vermiştim ve mutlaka o sözü yerine getirmeliydim.

Tam iki gün buna kafa patlattım. İki gün sonra kadın arayacak ve kendisine verdiğim sözün yerine getirilip getirilemediğini soracaktı bana. İşte o gün gelmişti.

Cemil'i odama çağırdım. Bir annenin, bir evladı dünyaya getirebilmek için nasıl dokuz ay sıkıntılar çektiğini, hastalanınca nasıl baş ucunda sabahlara kadar uyumadan beklediğini, bir evladın gözlerinin içine bakmanın anne için ne demek olduğunu anlattım, anlattım, anlattım ama Cemil sanki düşünen adam heykeli. Hiçbir tepki vermiyor. Bu sefer dinden girdim " Peygamberimizin "cennet annelerin ayakları altındadır" hadisini açıklamaya çalıştım dilim döndüğünce. Cemil " O bahsettiğiniz anneler koca katili olmayan anneler " diyor başka bir şey demiyor.

Tam o anda telefon çaldı. Aldım ahizeyi

-Alooo Sami Beyle mi görüşüyorum?

-Evet Hanımefendi. Benim. Sesinizden tanıdım sizi. Meseleyi de öğrendim. Siz Cemil'in babasını öldürmüşsünüz öyle mi?

-Evet ama hocam...

-Elleriniz dert görmesin... Şimdi bana bir beş dakika müsaade ederseniz sizi Cemille konuşturacağım. Ben bu arada oğlunuzu biraz döveceğim de...Haa siz de bana elleriniz dert görmesin diyeceksiniz sonunda.

-Hocam ayaklarının altını öpeyim. Zorla olmaz. Hem onu döveceğinize ben ömrümün sonuna kadar konuşmayayım daha iyi.

-Yok yok merak etmeyin. Zorlamak için dövmeyeceğim. Onun bazı şeyleri anlayabilmesi için döveceğim. Siz bana inanın ve güvenin. Her şey çok güzel olacak merak etmeyin. Beş dakika sonra yine arayın siz de anlayacaksınız.

-Hocam ne olur O'nu dövmeyin. Allah rızası için.

-Yav sen karışma benim işime. Döveceğim diyorsam bir bildiğim var elbet.

-Hocam Allahını seversen....

Yüzüne kapattım telefonu. Nasılsa beş dakika sonra arayacaktı..

Sonra Cemil'e döndüm. Önce sağ yanağına sonra sol yanağına öyle şiddetli iki tokat çaktım ki her iki yanağında da beş parmağımın izi çıktı.

-Şimdi Cemil söyle bakalım ama erkekçe, mertçe söyle. Şu anda beni öldürmeyi düşünüyor musun?

Cemil gözlerinden dökülen sicim gibi yaşlarla cevap verdi:

-Senden nefret ediyorum. Evet elimde imkanım olsa seni öldürürdüm.

-Neden? Alt tarafı iki tokat yedin. Oysa annen o tokatlardan her gün yiyordu. Sen iki tokat yedin diye benden nefret ettin ve öldürmeyi düşündün. Peki annen ne yapsaydı? Son nefesini babanın dayaklarıyla mı verseydi? Babanın dayaklarıyla ölmüş olsaydı kutsal bir anne mi olacaktı? Koca dayaağıyla ölmüş bir anne sence daha mı saygıya, sevgiye layık? Bak, bu okuldan mezun olup gidinceye kadar bir daha sana asla elimi sürmeyeceğim. Biraz sonra telefon çaldığında da ahizeyi ben kaldırmayacağım. Karar senin o ahizeyi eline ya alırsın ya da almazsın.

Az sonra telefon yine çaldı. Cemil ok gibi fırlayarak telefonun ahizesini kaldırdı.

-Annee...Seni o kadar özledim ki.

O göz yaşı içinde annesiyle konuşurken Şaban'ı çağırdım odaya.

-Şaban gel bakayım yavrum. Bak abin telefonda kimle konuşuyor biliyor musun?

-Kimle öğretmenim?

-Annenle.

-Benim annem ölmüş öğretmenim.

-Hayır yavrum ölmemiş. İnsanlık, vicdan, insaf ve merhamet ölmüş ama annen ölmemiş.

Minicik Şaban insafı merhameti, vicdanı anlamadı elbette ama anladı ki annesi hayatta.

Bir kaç dakika sonra iki kardeş " Biraz da ben konuşayım" kavgası yapıyorlardı. Sonunda Cemil telefonu bana uzattı.

-Hocam annem sizinle konuşmak istiyor.

Aldım ahizeyi.

-Hocam gerçekten de elleriniz dert görmesin...